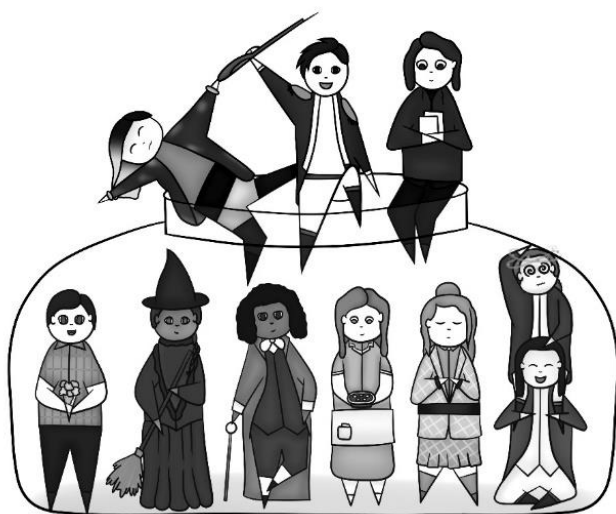

TEĎ A TADY!

Sborník studentských prací
z období koronavirové pandemie
na jaře roku 2021

(Barča)

Autoři* rky textů
Radek Amasader
Lenka Dobešová
Jiří Janda
Šárka Kaderová
Matěj Kratochvíl
Karolína Kudělková
Anežka Malínská
Tadeáš Pecník
Jan Procházka
Barča Prošková
Magdaléna Sakalová
Markéta Sakalová
Klára Sitařová
Eliška Synková
Adéla Šavrdová
Kamila Štropová

Autoři* rky výtvarných prací
Ondřej Brambora
Lenka Dobešová
Šárka Kaderová
Karolína Kohoutová
Tereza Lafková
Bára Macáková
Petra Macounová
Adéla Karolína Nejedlá
Justýna Prokešová
Veronika Sáblová
Magdaléna Sakalová
Adéla Šavrdová
Karel Vosáhlo

Ediční příprava a korektury textů:

Ondřej Batka, Anežka Malínská, Kateřina Vitochová

Sazba: *Ondřej Batka*

Obrázek na obálce: *Karel Vosáhlo: Zavařovačka*

Knihovna DG, edice Kreativní dílna, svazek 1

Počet kusů:

V Kralupech nad Vltavou, 2021

Ahoj, školo!

Stojím před vchodem nově zrekonstruovaného gymnázia. Po dlouhé a smutné zimě se konečně oteplilo, je krásný slunečný den. Do zad se mi sem tam opře chladný vítr. Opře? Spíš z posledních sil popostrčí, už ztrácí sílu, jaro je tu! A s ním snad i výhledy na lepší zítřky.

Sahám do kapsy batohu, vytahuji klíče, přikládám svazek na čipovací zařízení. Slabě to pípne, otevírám nové dřevěné dveře a vstupuji dovnitř. Jdu nahoru po schodech a lámu si hlavu nad tím, jak je tomu už dlouho, kdy jsem tu vlastně byl naposledy.

V tom mě vyruší cizí hlas.

Ahoj!

„Ahoj,“ odpovídám automaticky. „Teda... dobrý den,“ opravím se a koukám kolem sebe. Komu ale můj pozdrav vlastně patřil? Nikoho kolem sebe nevidím.

Tady jsem!

Cože? Mírně znejistím. Kdo si ze mě dělá srandu, vždyť tu nikdo není. Snad paní školnice?

No co, pořád mě nevidíš? Tak se podívej pořádně!

Dívám se a rozhlížím, otáčím se kolem dokola a nikde nic!

Haha, už jsem tě trápila dost. Tak já ti teda prozradím, kdo jsem. Jsem všude kolem tebe. Jsem škola!

„Cože?“

No co, jaký cože? Jsem škola. Ty si na mě za tu dobu snad zapomněl?

„Přestaň si dělat srandu, škola přece nemluví!“

Jo tak nemluví? Tak mě poslouchej, něco ti povím. Ano, skutečně většinou nemluví, raději totiž poslouchám. Během roku mnou prochází mraky mladých lidí, kteří se sdružují do dvojíček či širších skupinek a něco si mezi sebou špitají. Třídami a chodbami se rozléhá nespočet příběhů, které se odráží od mých zdí, létají po schodech nahoru a dolů, a já se toho tolik dozvím! Víím, co kdo dělal včera odpoledne, kdo se zapomněl naučit na jakou písemku, komu se přihodilo něco veselého, ale i kdo zažil něco smutného. Kolik já během dne zaslechnu vtipů! A drbů! A podivuhodných skřeků, které....

Hlas se v půlce věty podlomil pod tíhou jakéhosi smutku.

„Co se děje? Ty jsi smutná?“

Ano, jsem smutná. Všechny ty příběhy, všechny ty nápady, nemístné poznámky a tak dále, všechno mi to tak hrozně chybí! A nejvíc ze všeho mi chybí smích a křik a další prazvláštní zvuky, které se o přestávkách vždycky nesly mými chodbami...

Naprázdno polykám. Během tohoto školního roku jsme skutečně měli možnost vidět se tváří v tvář jen několik dní.

Studenti a studentky mi moc chybí. Dlouho jsem nevyslechla žádný příběh, neslyšela jsem žádný jejich zajímavý nápad. Mají ještě vůbec nějaké?

„Určitě ano. Krásných nápadů musí mít spoustu, jen možná nemají možnost je sdílet, když pořád jen sedí za svými obrazovkami.“

Opravdu? A nemohl bys je poprosit, zda by se se mnou o nějaké ty příběhy a nápady nemohli podělit? Mohli by třeba napsat nějakou povídku, úvahu, něco namalovat... Cokoliv, co je teď zrovna napadne. Moc ráda bych si něco od nich prohlédla a pročetla!

„Tak víš co? Zkusím se jich na to zeptat. Drž mi palce.“

(Ondřej)

Mlha, asi...

Kdyby se mě někdo zeptal na to, co je moje nejoblíbenější počasí, nevím, co bych odpověděla. Mám ráda, když svítí slunce a já si můžu vzít šaty a být prostě spokojená, taky mám ale ráda, když je venku ošklivo, z nebe padá hustý déšť a já sedím v pokoji a nad něčím dumám anebo koukám na seriál. Ale o tom psát nechci. Já bych chtěla psát o chvíli, kdy jsem byla okouzlená přírodou a opravdu si připadala jako v pohádce.

Mám v hlavě obraz, kdy procházím lesem, kolem mě se rozprostírá mlha a já jsem myšlenkami úplně jinde. Jdu po úzké lesní cestě, je zima a docela tma. Všude kolem mě jsou vysoké smrky a já se jako malý človíček rozhlížím kolem, naprosto bezmocná. Šlapu po borůvkách. Je ještě bez listů, ale už pomalu získává jarní zelenou barvu, nebo naopak ztrácí barvu, kterou nabralo v létě, kdo ví. Někde přede mnou je skála, kde stojí můj strýc a pravděpodobně něco říká, za mnou je sestrénice se sestrami, ale já je nevnímám. Koukám na mlhu a připadám si jako červená karkulka procházející lesem.

Z ničeho nic nevidím a cítím jen, že pod mýma nohama lehce křupou větvičky, vnímám chlad mlhy, který je kolem mě, z kamenů sálá zima. Čas od času vane studený vítr a já si musím přidržet čepici.

Přestávám vnímat, co se děje, a najednou slyším; nic nevidím, nic necítím, jenom poslouchám a vytvářím si tak obraz ve své hlavě. Někde v dálce hučí řeka. Možná je to silnice. Ne, ne, to ne, řeka, v dálce je řeka a vytváří lesu jakýsi základ, jako když basa udává rytmus hudbě. Na ni navazují stromy, které se ve větru příjemně vlní a vydávají jakýsi šelestivý zvuk, někdy nepříjemně skřípou, ale jinak s láskou k větru tančí. Jak chodím, praskají pode mnou větvičky a křupe listí. Každou chvíli se ozve nějaký pták se svou melodií a pak zmizí. Jiní by to nazvali tichem, ale já vám povím, tak jako mnozí, že ticho je vlastně přítomností všeho.

Moje snění proboří až můj strýc, který na mě volá, ať přeci přidám.

Mám ten obraz ve své hlavě ráda, ale někdy je náročné se na něj dívat.

(Barča)

Všechno to byl jen sen

Každý večer jsem chodila spát s vědomím, že se jako vždy probudím uprostřed noci v kaluži studeného potu. Takhle to bylo vždy od té doby, kdy se to stalo.

Bylo mi teprve pět let, když jsme byli s rodiči na návštěvě u tety Agnes. Právě jsme se vraceli z návštěvy

domů. Začalo silně pršet, bylo slyšet, jak kapky deště bubnují o střechu našeho auta. Rodiče se začali hodně hádat, už ani nevím proč. Na otci bylo vidět, že je velmi rozčilený. Nezvládl řízení, naboural do svodidel a my jsme vyletěli ze silnice. Potom si pamatuji jen tmou a probuzení v bílé místnosti.

U mé postele stál doktor a sestřičky. Nikde jsem neviděla svou matku, otce ani svého staršího bratra. O pár hodin později jsem se dozvěděla, že nehodu přežil jen můj bratr. V tu ránu jsem se rozplakala.

Byla jsem vyčerpaná smutkem, převalovala jsem se na lůžku a snažila se usnout. Když se mi konečně zavřely oči, stalo se to, co každou noc: jedeme v autě a rodiče se začnou hádat.

Když jsme nabourali do svodidel, na chvíli mě pohltila tma. Potom jsem se vzbudila. Překvapivě jsem byla úplně suchá, nikde žádný pot. Už jsem si dávno uvědomila, že je to jen sen. Měla jsem žízeň, šla jsem se tedy do kuchyně napít. A najednou jsem to uslyšela. Zvuk železa slabě břinkajícího o sebe. Pomalu jsem došla ke dveřím, opřela jsem se o zeď a čekala.

Dovnitř se snažil někdo dostat. Asi po dvou minutách se mu to podařilo. „Konečně,” zašeptala jsem si pro sebe. Okamžitě po tom, co se lupič dostal dovnitř, jsem vyskočila a kopla ho do brady. V přítmí domu jsem ani neviděla jeho tvář. Můj kopanec ho na chvíli zviklal, ale pak vytáhl pistoli, zamířil ji přímo na mě a vystřelil.

V tu ránu jsem se probudila v bílém pokoji. Zdálo se, jako by to byl ten stejný pokoj, ve kterém jsem se nacházela před lety po autonehodě. U mé postele stál ten samý doktor i ty samé sestřičky v bílém. Doktor promluvil: „Á, kdo se nám to probudil? Konečně

jste vzhůru! Asi to pro vás bude šok, ale po střelném zranění jste upadla na tři roky do kómatu.”

Ten doktor to vystihnul zcela přesně, samozřejmě to pro mě byl obrovský šok. Zrovna jsem se chystala odpovědět, když do místnosti vešel ten muž, který mě před třemi lety postřelil. Vytáhl nůž velký jako moje předloktí a přišel ke mně. Doktor i sestřičky v tu ránu zmizely, v místnosti jsem zůstal jen já a on. Napřáhl se a sekl. Cítila jsem, jak se mi čepel zaryla do krku, cítila jsem obrovskou bolest, která se rozlila po celém mém těle. Zanedlouho jsem ucítila i teplou lepkavou krev na mém krku. Všechno ale trvalo jen okamžik.

Najednou jsem se totiž probudila ve svém pokoji, celá politá studeným potem. Srdce mi tepalo jako o závod. Všechno to byl jen sen.

(Tadeáš)

Návrat do školy

Těžký je návrat do školy
po té dlouhé době doma.
Chtěla bych trhat úkoly,
a myslím si, že nejsem sama.

Těžký je návrat do lavic,
na tvrdé židli zase sedět.
Z učiva neznám zhola nic,
tak co zbývá, než blbě hledět?

Tak si tu sedím v lavici.
Hrobové ticho střídá řev.
Myšlenky víří palicí -
jedna jde tam a druhá zpět.

Tak si tu sedím, poslouchám
učitele u tabule,
Oči mi těkaj sem a tam.
Jak dlouho hodina ještě bude?

Rouška mi vadí, nechci ji,
a celá se mi hnusí.
Jsem ráda za chvíle, kdy sundám si
tu hrůznou látku z pusy.

Rouška mi vadí v dýchání,
když čerstvý vzduch skrz neprojde.
Vím, rouška viru zabrání,
ale i člověk v ní skoro pojde.

Já vím, že ty mi rozumíš,
a že chápeš mé dílo.
O dlouhém spánku smutně sníš -
jen pár hodin navíc by stačilo.

Já vím, že ty mi rozumíš,
když čteš si tyhle řádky.
Vím taky, co si hned povíš:
„Bože, chci distančku zpátky!”

(Kamča)

Zašifrovaná povídka

Král Miroslav II. řečený Hloupý vládl svému krásnému Půlnočnímu království pevnou rukou. Nesnesl nekázeň, všichni se mu museli klanět a každý byl nucen o něm prohlašovat, že je mnohem lepší panovník než jeho otec Miroslav I. Téměř všem obyvatelům se to dařilo, největší problém s tím měl jistý Chrudoš, chytrý a bohatý šlechtic. Miroslav II. to o něm věděl, a aby mu ukázal, jakou má moc, zavedl novou abecedu, věděl totiž, že vzdělaného Chrudoše tak velmi rozezlí. Od září toho roku, který se zapsal do kronik Půlnočního království tučným písmem, se ve všech školách vyučovala tato upravená abeceda:

:), A, B, C, D, E, F, G, H, CH, ?, I, J, K, ,, L, M, N, O, P, Q, R, S, ., T, U, V, W, X, Y, Z, !

Když se to doneslo Chrudošovi, sednul si ke svému psacímu stolu a napsal velice pobouřený dopis Jeho Veličenstvu králi, kde si dovolil tolik hrubostí, že Miroslavovi II. sklapla čelist. Neuvěřitelně ho to urazilo, proto odpověděl obratem:

*Samozvaný králi všech chytráků,
tímto ti já, z Boží moci korunovaný Miroslav II.,
vyhlašuji válku! Abys neřekl, že nemáš naději na vítězství,
utkáme se podle starých pravidel Pole osm krát osm. Ty, tvá
žena a čtrnáct tvých nejvěrnějších se dostavte na královské*

nádvoří v pátek třináctého tohoto měsíce. Hraje se, dokud jeden z nás nezemře. Vítěz bere vše!

Třes se, ty sketo!

Tvůj král Miroslav II.

P. S.: Tvou hlavu si s radostí vystavím spolu s jinými loveckými trofejemi, mezi mrtvými jeleny a srnci se bude cítit skvěle, zvláště s divokým prasetem si porozumí. Pokud máš strach, odvolej své ukvapené urážky.

Chrudoš si dopis se zaujetím přečetl. V jeho chytré hlavě se okamžitě zrodil jasný plán.

K obrovskému překvapení krále Miroslava II. se jeho největší sok a nejzatvrzelejší odpůrce přece jen dostavil se svou skromnou armádou v určený čas na místo slavné bitvy. Tohle už nebyla legrace. Vítěz bere vše včetně královské koruny. Miroslav II. už nemohl odvolat své ukvapeně dané královské slovo, proto se raději napil na kuráž.

Vojska se rozestavila proti sobě na neobvyklé bitevní pole. Hrůza šla ze strážného na H8. Chlap vysoký jako věž se v černé uniformě tyčil nad ostatními, z očí mu šlehaly blesky. Bílá strážnice se radovala, že je od něj nejdále ze všech. Narozdíl od ostatních se pod svou přilbou jemně usmívala: byla jediná, komu Chrudoš prozradil svůj tajný plán. Této bitvy se mohla zúčastnit, protože na jedničku splnila speciální úkol, který od svého pána dostala. Po očku se na něj podívala, stál jen kousek od ní. Bílá uniforma dávala

vyniknout jeho tmavohnědým očím a příjemnému výrazu. Bude z něj moc pěkný král.

Byla to nejspíš jediná bitva historie, kterou odstartoval kronikář. Král Miroslav II. ji chtěl mít zaznamenanou tah po tahu, aby nikdo nemohl zpochybnit jeho autoritu. Vousatý učenec tedy zakašlal, zamrkal proti jasnému slunci a mávl velikým zapisovacím brkem, speciálně zakoupeným pro tuto příležitost. Ozval se úder gongu.

Bílý pěšec, ten třetí zprava, postoupil z pole F2 o dva kroky vpřed.

Horlivý voják A7 přešlápl, už už by se byl vrhl do bitvy, ale král ho zadržel. Pěšec přímo před Miroslavem II. postoupil o krok blíž protivníkovi.

Pěšák na poli CH váhal. Věděl, že by měl jít ochránit svého kamaráda, ale vyjít vstříc černým se mu příliš nechtělo. Nakonec si však dodal odvahy a postoupil k nim o krok blíž.

Černý kolega, který již opustil svou výchozí pozici, měl úplně jiné starosti. Ještě chvilku se rozmýšlel, pak se však vrhl na nepřítele, kterého měl nejbliž, a poslal ho čekat před brány Boží. To bylo proti pravidlům. Takové chování nečekal ani král Miroslav II., natož napadený pěšák, který se ani nestihl bránit. Chrudoš se nezmohl na reakci, nečekal, že se hra vymkne tak brzy.

Nejvyděšenější byl bezesporu bílý pěšec, který chránil svého kamaráda zbytečně. Nyní ho mohl jen pomstít, což také udělal, postoupil však rovnou o dvě pole šikmo

dopředu, aby ukázal, že se nebojí. Stanul přímo před tváří krále Miroslava II. a pohrdavě si ho prohlížel.

„Králi, psal jsi, že se hraje podle pravidel!“ pravil rozhorleně a strach z něj nadobro spadl.

„O-omlouvám se,“ zakoktal se podnapilý panovník. „Slibuji, že od teď se už ani jinak hrát nebude...“

„Tvá omluva nevrátí život ani jednomu z těch dvou padlých,“ zamumlal si pěšec spíš pro sebe.

Jistý černý pěšec postoupil na pole C5. Naproti se mu vydal bílý pěšec, ten se však raději příliš nevzdaloval od své armády. Střelec za ním neklidně přešlápl, až brnění zařinčelo. Také by už rád vyrazil do boje a pobil nepřátele, ale překáželi mu dva pěšci. Podle pravidel nemohl dělat vůbec nic, jen čekat.

Najednou se splašil kůň, který stál nejbliž králi. Začal vyhazovat, div svého jezdce neshodil, a po chvíli skočil na pole, kde ještě před chvílí stál bílý pěšec, který nyní chladně zahlížel na krále Miroslava II. Tento tah rozhodně byl proti pravidlům, ale splašený kůň se ulekl bílého nepřítele, který ho chtěl pohotově začít krotit, a skočil na pole E6. Kůň vedle usměvavé věže neklidně zahrabal kopyty, zůstal však stát na místě.

„Omlouvám se za porušení pravidel... „ hlesl král Miroslav II. chabě, ale nikdo ho neposlouchal. Také druhý bílý kůň se totiž vzpínal svému jezdci. Ten si v tu chvíli uvědomil, že odvážný pěšák stojí úplně sám proti nepříteli, a rozhodl se mu přispěchat na pomoc. Ochránil ho tím, že zakryl bílému střelci výhled na nepřátele.

Král Chrudoš měl sice v plánu něco úplně jiného, ale řekl si, že to nechá být. Všeobecně se vědělo, že v celé zemi je jediný člověk, který hraje tuhle hru ještě hůř než on: král Miroslav II.

Černý střelec vedle královny se rozhodl využít nastalého zmatku po svém. Nenápadně (a proti pravidlům) popošel o krok kupředu. Potěšilo ho, že se jeho situace radikálně změnila: nyní nejen že mohl vyrazit do boje, až se zase bude hrát fér, ale také ohrožoval drzého bílého pěšce.

„Tak ale teď zase podle pravidel, prosím!“ křikl král Miroslav II.

Na Chrudošův pokyn postoupil pěšec, kterému kryli záda kůň a věž tak, že byl chráněn věží a druhým koněm.

V tu chvíli se vraník opět splašil a pod jeho kopyty našel smrt ubohý černý pěšec, který stál v tu chvíli nejbliž nepříтели. To však koni nestačilo, poskočil ještě o pole šikmo vpřed, kde jej ohrožovali dva pěšci.

„Také bych prosil o hru podle pravidel,“ komentoval to Chrudoš chladně. Začínal být nervózní. Třetí mrtvý... Bylo pro něj strategické hádkami získat čas.

„Jezdec o pole zpět a to si pamatuj, že jestli si tu svou herku nezkrotíš, budeš o hlavu kratší!“ zařval rozezleně panovník. Zahanbený jezdec, který nedokázal ukočírovat svého vraníka, uposlechl jeho rozkazu. Nikdo se nepozastavil nad tím, že je na bitevním poli o figurku méně.

Pěšec, který se před chvílí osmělil postoupit o krok blíž nebezpečí, se už už chystal pokračovat ve své pouti, ale včas se zarazil.

Černý střelec, jenž podváděl, se neklidně zavrtěl. Jeho postupu si nikdo nevšiml, zdálo se dokonce, že ani král ne. K čertu! Tomuhle říkají bitva? Vždyť to není žádná zábava... Slunce mu svítilo přímo do očí a on se ve svém těžkém brnění začínal potit. Nenávistně zahlížel na střelce přímo proti sobě, kterému se shodou okolností honily hlavou tytéž myšlenky. Jeho brnění tiše zařinčelo, když se pokusil narovnat si záda.

Jistý černý pěšec začal svou cestu tím, že se ukryl pod ochranu obou jezdců.

„Teď jsme měli hrát my!“ přihlásil se Chrudoš o svá práva.

„Když tobě to přemýšlení tak dlouho trvá...“ protáhl jeho soupeř a pořád ještě mocný král líně. V pravidelných intervalech se občerstvoval vínem, viděl už trochu rozmazaně, jazyk mu těžkl a ztrácel rozvahu. Chrudoš usoudil, že bude lepší nic nenamítat. Kdyby se král na pravidla nadobro vykašlal a vyhlásil běžnou bitvu, koruna by zůstala na jeho hlavě, ale Chrudošova hlava by opustila krk.

Pěšec přímo před Chrudošem by byl nejraději vyrazil do boje, ale věděl, že na něj ještě nepřišla řada. Kolega z pole B2 byl na tom stejně, avšak mladíček přímo naproti koni, jenž se často plašil, by byl nejraději couvl. Kamarád to vycítil, a aby mu v tom zabránil, nenápadně mu nastavil nohu, takže úhybný manévr byl neproveditelný.

Vojín chráněný koněm a věží si všiml v trávě něčeho lesklého. Shýbl se, aby to zvedl, ale asi se mu to jen zdálo. Každopádně to stačilo, aby se strhla další hádka: „Nemohla by se ta tvá sebranka lenochů postavit do pozoru?! Kdo se na to má dívat?“ zanádal král.

„Ničemové! Kdyby bylo po mém, zpřerážím vám všechny kosti v těle!“ zařval v odpověď nikoliv Chrudoš, nýbrž onen blokový střelec.

„Ale po tvém není, milánku, hraje ten, který se nebojí!“ vykřikl podvádějící střelec. Právě mu došla trpělivost, už to celé trvá moc dlouho. Vydal se do útoku, sebral bílého pěšce. Za hrobového ticha pak pohrdavě překročil zkravenou mrtvolu a pokračoval mezi pěšce a koně. „Jestli si myslíte, že budu čekat, až mě ta vaše herka ušlape, tak nebudu,“ prohodil jen tak na půl úst.

„Ty...“

„Uklidněte se! Hrajeme takticky!“ zařval Chrudoš z plných plic a poslal svého pěšce tak, že postoupivší napadal černého koně a zároveň byl chráněn dvěma jinými pěšci.

„Tak takticky?! Na té neposlušné herce ani na tom dřevu, které na ní sedí, mi ani za mák nezáleží. Já budu hrát takticky! Pěšec na G5!“

Chrudošova manželka nervózně přemítala, jaká bouda se skrývala za tímto tahem. Na nic nepřicházela a znepokojovalo ji to. Chrudoš si byl tak jistý, že vyhraje, jinak by ji s sebou nebral... Teprve v tuhle chvíli se začala opravdu bát.

Ani postoupivší pěšák nechápal, proč se měl posunout. Snažil se nenápadně si upravit chochol na přílbě a vypadat důležitě a nebezpečně, avšak příliš se mu to nedařilo.

Dosud nevyužitá bílá věž blíže budoucí královny tupě zírala na pole před sebou. Rostly tam kopretiny a hebká

tráva. Bude se tu dobře umírat? Vyčítal by jí někdo, kdyby z boje utekla?

Král viděl, jaký strach vyvolal u nepřítele, proto pokračoval: „Pěšec nejbliž nepříteli o krok dopředu.“ Voják nebyl zvyklý neposlušnosti, ale po vykonání rozkazu si dovolil křiknout: „To je přece sebevražda, copak nevidíte toho pěšce?“ „Spolehni se, že střelec nebude hrát podle pravidel, kdyby tě bylo nutno pomstít,“ pohrozil král soupeřovi. Pravidlům zřejmě konečně odzvonilo. Na Chrudošově čele se objevily kapičky potu.

Bílý kůň odskočil od černého střelce, aby ušetřil kamarádovi dilema. Černému pěšci nyní hrozilo nebezpečí ze dvou stran. Pěšec přímo před Chrudošem měl z tohoto tahu velkou radost, neviděl už totiž na krále Miroslava II., z něhož měl v tuto chvíli větší strach než z jistě se blížící smrti.

Černý střelec, který měl chránit černého pěšce, rozzuřeně zadupal: „Vy jste takoví zbabělci!“

„Tak zbabělci, říkáš?“ neudržel se bílý jezdec, který stál do této chvíle nehnutě. Nyní velmi odvážně a samozřejmě proti pravidlům skočil na pole poblíž dvou dalších koní. Ohrožoval nyní krále Miroslava II. Odvážně mu pohlédl do očí a spatřil v nich zřetelný strach. Jezdci na rtech zahrál úsměv, který mu zůstal i poté, co jediná rána z pistole ukončila jeho život. Padl vinou pěšce z královské osobní stráže, kterého také ohrožoval.

Střelec poplácal svého druha po rameni: „Bravo, kolego, čistá trefa, sám bych to nesvedl lépe, vůbec se s nimi nebudeme mazat.“

Otřesená věž, která jediná znala Chrudošův plán, se již neusmívala. Rozhodně popošla na místo, kde donedávna stál

jezdec, takže ohrožovala střelce v černé uniformě. „To my se s vámi nebudeme mazat!“ vykřikla z plna hrdla. Teď nebyl čas na slzy.

Tváří v tvář rozlícené válečnici si střelec uvědomil, že se mu ještě zemřít nechce. Kdyby toužil po tom stát se opěvovanou mrtvolou, byl by už dávno zabil Chrudoše. Raději však ustoupil o pole zpět. Nyní ho před věží vlastním tělem chránil bílý pěšec, kdyby snad svou hrozbu myslela vážně.

Král Miroslav II. přikázal pěšci přímo před královnou, aby postoupil, a on to skutečně udělal. Nyní ohrožoval nepřítelova jezdce, ale také chránil svého kamaráda v sedle.

Než mohl kdokoliv zareagovat, zasáhl bílý pěšec. Posunul se o dvě pole vpřed, takže sebral černého jezdce. Nyní ohrožoval černý pěšák dva nepřátele, mohl si vybrat. Ale byl to velmi mladý a nezkušený voják. Prokázal velikou odvahu, když navzdory pobízení černé armády postoupil rovně o pole vpřed. Nedokázal zabít.

Král Miroslav II. se velice rozzlobil. Nadával, až se hory zelenaly a mladíčkovi slíbil šibenici, ale k tomu nikdy nedošlo. Najednou totiž

TAJENKA

Chrudoš, nový král Půlnočního království, si oddechl. Jeho plán nakonec přeci jen vyšel. Bitvu vyhrál.

(Anežka)

Hlasový deník z roku 2050

Stejně jako nás i je postihla doba přelidnění. Pokaždé zkolonizují nějakou planetu, vysadí tam část svého obyvatelstva a odletí zase pryč. Objevili se zde již dříve, v éře dinosaurů. Zjistili, že Zemi obývají pouze primitivní tvorové, a tak vyčkávali. Díky znečištění vody a ovzduší jsme jim poskytli skvělé podmínky pro život. Dávali nám různá upozornění, jako například podivné masky na sochách lidí, kterých si vážíme, kruhy v kukuřičných polích i neznámé objekty na obloze, abychom odsud odešli sami, ale my neposlechli. Dále jsme žili své normální životy a neposlouchali ty, kteří jim porozuměli a snažili se nás varovat. Takové jsme označili za blázny.

Dali nám mnohá varování. Mnohá zemětřesení, vlny tsunami i přírodní katastrofy, to vše byla jejich práce. Došla jim trpělivost a na naši Zemi vpustili zákeřný vir covid-19. Co je ještě horší: časem se ukázalo, že to byly pouze viry testovací, že vyvíjí ještě něco horšího a smrtelnějšího. Důkazem je jakási tajemná žena se zahaleným obličejem na rozmazané černobílé fotce. To ona byla jejich zvědem a vpustila Covid-19 na naši planetu. Později začala s jejími kumpány organizovat útoky na majestátní budovy zde na Zemi.

Zaručil jsem se, že je všechny zneškodním a Zemi budu chránit. Činil jsem se. Do dvaceti let se mi podařilo mé poslání naplnit. Pro lidstvo už ale bylo pozdě. Virus usmrtil většinu pozemské populace. Mohli si však za to sami – říkal jsem jim, že se něco chystá. Jsem osmý syn osmého syna, mám zvláštní moc, vycítil jsem to, ale oni mě označili za blázna jako každého, kdo se je snažil varovat. Momentálně se nacházím jako jeden z posledních přeživších v bývalém Bílém domě ve Washington D.C. Nevím, jak

*dlouho se mi ještě podaří přežít. Oni o nás ví a nepřestanou
ničit Zemi, dokud nás úplně všechny nevyhladí.*

18. 5. roku 2050, Konec hlášení deníku Joshe Newmanna.

(Tadeáš)

To do list 2021

- počítač zapnout
- na odkaz kliknout
- na Meet se připojit
- kameru omluvit
- pečlivě zmlknout
- mozek vypnout

(Anežka)

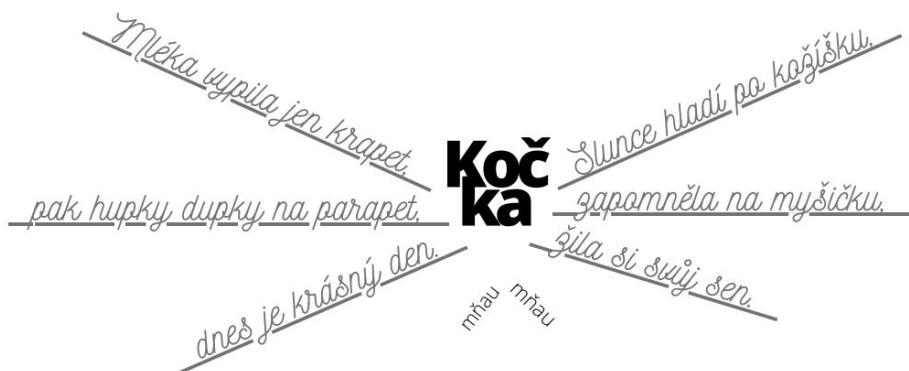
Nechci zapomenout

Nechci nikdy zapomenout,
na ten krásný den,
který sic byl jako peklo
v noci však jak sen.

Už si ani nevzpomínám,
která píseň hrála.
Nejkrásnější vzpomínka?
Když o tě jsem se hrála.

Hledám v tobě záruku,
to snad dobře víš.
Chci tě držet za ruku
a hledět k nebi výš.

(Šárka)

(Anežka)

Bílý záblesk

Seděla jsem na lavici u stolu a čekala na večeri, jedna kamarádka neustále koukala do telefonu, až konečně mně a ještě jedné holce šeptem sdělila: „K nám se to už taky dostalo, máme tři nakažený, ale malým holkám to neříkejte.“ Všechny tři jsme na sebe starostlivě pohlédly. BÍLÝ ZÁBLESK!

Stála jsem ještě se zbytkem třídy v tělocvičně a poslouchala rozhlas: „Kvůli epidemické situaci půjdete zítra všichni naposledy do školy a od čtvrtka zůstanete doma na distanční výuce.“ Všichni se rozjásali i já se k nim přidala. OPĚT ZÁBLESK!

„Tak hezkou online maturitu!“

„Jo, jo, ty taky!“

Pokřikovali jsme na sebe se spolužáky. ZASE TO BÍLÉ SVĚTLO!
Stáli jsme na koupališti a přebírali vysvědčení. ZÁBLESK!

Začaly se mi před očima míhat zážitky z prázdnin – jízda na kole, procházky, táborové hry, volejbal. SVĚTLO!

Na měsíc do školy na prezenční výuku a hned zase domů na distanční. ZÁBLESK!

Všude pobíhaly obrázky z televizních zpráv – koaly v hořících australských lesích, nový ministr zdravotnictví, uvězněný Navalnyj, spousta mrtvých... – v hlavě už jsem slyšela jen moderátory oznamující různé katastrofy. Měla jsem pocit, že ohluchnu. Zapala jsem si uši, zavřela oči – obličej zkřivený zoufalstvím. Neudržela jsem se a vykřikla: „Dost! Už dost! Prosím!“ byla jsem na pokraji zhroucení. Pak ale vše utichlo. Učila jsem zase to bílé světlo, které ale nepřestávalo svítit, otevřela jsem oči a ležela v zeleném, sluncem zalitém pokoji. Byl to jen sen... a dnes jdu po dlouhé době konečně do školy!

(Klára)

O co u mě škola přišla?

Celá rodina kromě mého tatky se vrátila 10. 3. 2020 domů kvůli covidu, jak víš. Každý večer jsme sledovali zprávy a narůstající počty nakažených, bohužel i mrtvých. Tím, že všechno přišlo tak náhle, jsme meety měli jen u některých předmětů a z ostatních hodin jsme dostávali jen úkoly. Když jsem měla skoro vše hotové, šla jsem se sestrou a kamarádkou Kájou ven. S oběma jsme si v červnu vybíraly outfity a fotily se, abychom měly nějakou vzpomínku. Kromě toho jsme jezdily na kole, chodily na menší túry, dělaly sestavy a blbly. S rodiči jsme také hodně sportovali.

Na začátku června jsem přišla o pratetu Kathinku. Prohrála boj s rakovinou. Měla jsem ji ráda, i když jsme se viděly tak jednou za rok.

Pak přišlo vysvědčení – samé jedničky! Úspěch! Dokonce jsem dostala pochvalu za komunikaci a dárek – deníček od naší profesorky, který obdržela celá třída.

Čekaly nás, děti, prázdniny. Ty ti taky popíšu.

První týden jsem jela s rodinou do Chlumu u Třeboně jezdit na kole. Koupali jsme se, jedli ryby a jeden den jsme lezly se sestrou po lezeckém parku na stromech. To vše jsme tam dělali, kromě ježdění.

Po dovolené s rodiči jsem jela s Luckou, svojí sestrou, na tábor. Byla tam i moje spolužačka Agi, kamarádka ze základky Martina a lidi, co znám z předešlých let z tábora. Sestra zde měla „nejku“ a zároveň spolužačku Káju. Hráli jsme tam hry, šly na puťák, rafty, byla zde i bojovka atd... Na tento tábor jezdím už 5 let a mám ho moc ráda.

Po táboře, odkud jsme se vrátily po 3 týdnech, jsme střídaly prarodiče.

Dokonce jsme jeden den strávily s tetou Míšou a strejdou Honzou a naší „sestřenicí“ Bárrou, která je ještě štěně. Strávili jsme u bazénu celý den a pak jeli na celorodinnou grilovačku.

Poslední týden před nástupem do sekundy jsme byli s rodiči doma, jezdili na výlety a připravovali se do školy.

Pár týdnů jsme ve škole vydrželi, ale na Vánoce nás zase zavřeli domů. Ještě před tímto zavřením jsme měli střídavou výuku. (A sestra dělala přijímačky na tuto školu, tak snad jí to vyjde.)

Po Vánocích jsme tedy zůstali doma až do května. Ted' chodíme do školy a snad to vydrží aspoň do prázdnin...

(Lenka)

Experiment

Světla. Barvy. Hudba. A kolem toho samé laškování a přetvářka.

V rohu místnosti seděl muž. Pravidelný návštěvník těchto pompézních představení bohatší společnosti. Na první pohled se nezdálo, že by sledoval dění kolem. Vypadal plně zaujat svou činností. Kdo by mu ale věnoval pozornost, mohl by si všimnout, že skutečnost byla trochu jiná, než by se zrovna na první pohled zdálo. Jako ostatně skutečnost většinou bývá.

Seděl, pracoval a přemýšlel. Psal. Četl. Přepisoval. Rozhlížel se a pozoroval. Naslouchal.

Občas si k němu někdo přisedl. Většinou žena, nevypadal totiž vůbec špatně. Povídala si s ním, občas i zatančila. On se pak zpravidla po chvíli omluvil a opět usedl k práci. A mohlo by se zdát, že si jí již po zbytek večera ani nevšiml. Zdání ale klamává a pečlivý pozorovatel se tentokrát našel. A již brzy se s ní měl setkat osobně.

„Mohu?“

Zvedl na chvíli oči od psaní. Žena v šarlatových šatech mu věnovala plný úsměv. Připadala mu něčím zvláštní, ale neodvažoval se to popsat. Zatím ne.

Opětoval úsměv a mírně si poposedl, aby jí udělal místo. Přisedla si. Posunul svůj notebook před sebe a plánoval ji oslovit. Předběhla ho ale.

„Jak se vám tu líbí?“

„Není to o nic horší než předchozí dny,“ odpověděl.

„Ještě jsem vás zde neviděl, chodíte sem často?“ dodal, aby řeč nestála.

„Ne, jsem tu poprvé,“ odpověděla prostě a rozbalila si svůj vějíř s narůžovělými pery. „Zato vy jste zde každý večer.“ Znělo mu to trochu jako výtku.

„Ano, už je to tak. Nezdá se, že by to někomu vadilo.“

„Zdání často klame.“

„Vy víte o někom? Nebo tu snad vadím vám?“

„Mnoho slečen, se kterými jste trávil chvíle těchto večerů, vás zde nerado vídá znovu a znovu. Jak tu jen tak stále stejně sedíte, předstíráte, že vás nikdo nezajímá, a přitom je všechny sledujete. Nechtějí sem proto chodit.“

„Vyslaly vás za mnou snad ony?“

„Ne, přišla jsem sama.“

„A znáte zde vůbec někoho?“

„Znám zde všechny.“

Konverzace se ubírala nečekaným směrem. Na jednu stranu mu to vadilo – neměl kontrolu nad situací jako obvykle. Na stranu druhou tím byl ale jaksí vnitřně vzrušen a možná – snad – i inspirován.

„I přesto bych se vám však rád představil,..."

„Nechte si své jméno i tituly,“ skočila mu do řeči dříve, než stačil cokoliv dalšího říci. „A neptejte se mě ani na mé jméno, neřeknu vám je. Ani si s vámi nezatančím.“

„Proč jste tedy za mnou přišla?“ zeptal se, mírně rozhozený.

„Zeptat se vás, jak se vám tu líbí.“

„Na to jsem vám přeci již odpověděl před hodnou chvílí.“

„Skutečně?“

Odmílčeli se a pozorovali dění kolem sebe. Fascinovala ho. Věděl, že o ní bude muset napsat. Jen si ještě nebyl jist přesně tím, jak.

„Vidíte toho muže, tamhle u stěny místnosti?“ začala znenadání.

„Toho, jak se baví s tou světlavou dívkou v oranžových šatech?“

„Přesně toho. Řekněte mi, jaký je jeho příběh?“

„Jeho příběh? Nic o tom muži nevím. Neznám ho.“

„Právě proto. Co myslíte, že se děje v jeho hlavě? Co zažívá ona? Jak se ta situace dále rozeběhne? Jak byste to napsal?“

„Vy víte, že jsem spisovatel?“

„Samozřejmě. Popište je. Vyprávějte jim svými slovy jejich příběh.“

Nějaká hra? Zadíval se na okamžik do jejích pronikavých očí, jestli to myslí vážně. Pak se usmál a začal po svém. „Dobrá. Začněme tím mužem. Vypadá jako ctihodný pan soudce, řekněme mu tedy tak. Bude mu tak kolem

šedesáti, je ženatý, má děti a reputaci, kterou se snaží udržet. Na druhou stranu ona je mladá, krásná a chudá. Chtěla vidět alespoň záblesk tohoto jasnějšího světa. A on toužil najít ztracenou jiskru mladého života. Vlastně to není moc nový příběh. Ona poznala třpyt peněz a moci – nalepil se na ni a teď už se ho nechce vzdát. Cena, kterou za něj platí, jí ale začíná připadat až moc vysoká. Navíc teď už má víc známých v těchto kruzích, kteří ji znají pod urozeným jménem. Mnoho mladíků se po ní dívalo a ona už nechce se starým nic mít. Vidíte, jak se snaží být nenápadní ve své hádce?“

Usmála se: „Dobře, velmi dobře. Popsal jste, co bylo a je. Čtenář by ale určitě rád věděl i co bude dál. Pokračujte, prosím.“

„Co bylo dál?“ přemýšlel. „Chcete to ukončit nějakým složitým milostným příběhem, nebo toužíte raději po hladkém rozuzlení?“

„Já netoužím. Vy zde píšete příběh.“

„Tak to tedy trochu zkomplikujeme, začíná mne to bavit. Hlavně když mám tak pozornou posluchačku,“ usmál se na ni a ona přimhouřila oči jako kočka, která se chystá myš chytit, experimentovat s ní, dokud nezemře, a pak teprve sežrat. Nenechal se tím ovšem rozhodit.

„Vidíte támhle toho mladíka? Toho s tím zeleným fráčkem? Říkejme mu třeba milenec. S tou dívkou totiž prohodil zatím jen několik slov, ale je do ní bezhlavě zamilován. Vlastně se jí dokonce zeptal, jestli si ho nechce vzít – proto se povzbuzena začala vzpírat soudci. Rozhovor ale nepokračuje dobře. Starý ji vydírá – jestli ho opustí, chce všem říct, kým dívka skutečně je a jak se znají. Děvče hádku prohraje, ale její chvíle ještě přijde. Za okamžik jí totiž při

tanci milenec vyzradí tajemství. Řekněme, že se právě dozvěděl, že získal hodnost třeba... třeba nejvyššího hofmistra,“ evidentně se dostával do nálady. „A znovu děvčeti opatrně naznačí, že i přesto se jeho city k ní nezměnily a že jeho nabídka stále platí. Dívka svolí a milenec v nadšení chce hned vše říci matce a zorganizovat zasnuby. Jeho nastávající ho poprosila, aby ještě den posečkal. Děvče už ví. Má plán, jak se zbavit více much jednou ranou, chcete-li.“

Znervózňovalo ho, že žena vedle něj ho stále pozoruje. Přitom se ale nijak nezapojovala do příběhu, ani posunkem nenaznačila, jak by chtěla, aby pokračoval. Zapudil špatný pocit tím, že se ještě více rozohnil. Přidá do příběhu trochu šťávy, to by bylo, aby nezareagovala. Podle něj se měla cítit pohoršena už i tím, co vymyslel doposud – všechny dámy, které od něj kdy chtěly slyšet příběh, se totiž i při náznacích něčeho nevhodného alespoň na oko pohoršovaly a prosily ho, aby toho nechal. A on, i když věděl, že ve skutečnosti touží po tom slyšet víc nemravností, předstíral, že se omlouvá, a příběh svižně uvedl na pravou míru – například zjištěními o něčím pravém původu nebo o smrti neznámého zámožného příbuzného. Tentokrát ale nic takového neplánoval. Její pohled jako by ho ponoukal ponořit se do příběhu víc. Dát tam to, po čem celou dobu toužil, aby tam bylo. To, co si ale jako slušný člověk z vyšší společnosti nikdy nemohl, nebo možná nechtěl dovolit...

„Jed. Prosté, že ano? Jak ale zajistit, aby ji nikdo nevinil ze soudcovy smrti? Byla přeci všem známá jako jeho

svěřenka. Jako dítě soudcových přátel, jehož se nedávno ujal. Kdyby zemřel na otravu jedem ve svém domě, podezření by jistě padlo na ni. Ale zítra na plese by nemuselo. Navíc je zde ten otravný zchudlý byrokrat, který ji věčně pronásleduje.“

Zpozorněla: „Který byrokrat?“

Otázka ho zaskočila, ale bez váhání ukázal na muže v zašlejším kabátě, který právě vcházel do místnosti. „Ten. Zase ji bude sledovat, vsadte se.“

Onen muž se skutečně podíval na dívku v oranžových šatech. Pak k němu ovšem přistoupil někdo jiný, s kým se dal živě do řeči.

„Byrokrat má se soudcem špatné vztahy a všichni to vědí. Hlavě ona to ví, slyšela je častokrát se hádat. Určitě by se mu hodilo se soudce zbavit – a toho ona využije,“ usmál se potměšile s pohledem na ženu vedle sebe. „Takže zítra vše určitě proběhne hladce.“

Tentokrát se na něj podívala pozorně a poznamenala. „Takže říkáte, že dívka zítra nalije jed do soudcova poháru, vinu shodí na byrokrata a milenec – její budoucí snoubenec – ji jako nejvyšší hofmistr podpoří?“

Poslouchala ho! „Ano.“

„Takže soudce zemře zítra, byrokrat bude popraven v nejbližší budoucnosti a chudá vražedkyně si vezme bohatého a vlivného muže?“

Nelíbil se mu způsob, jakým to ta šarlatová žena řekla. „A-ano. Ale zdá se mi to jako přílišné zjednodušení, snad i zprozaičtění situace.“

„Dobrá, děkuji vám,“ řekla žena a začala se zvedat.

Spisovatel se vůbec necítil dobře. Zadíval se opatrně na dívku v oranžových šatech a starého muže. Právě od ní odcházel s výhružným výrazem a ona si nenápadně otírala slzy. To se k ní už ale blížil mladík v zeleném fraku, kterého předtím označil jako milence.

„Jaká je pravděpodobnost něčeho takového?“ tázal se sám sebe.

„Počkejte chvíli,“ obrátil se na ni zase. „Já... nemyslel jsem to tak.“ Z nějakého důvodu cítil potřebu se obhájit.

„Víte... já píšu příběhy. Lidem pro potěšení...“

„Ano, jste přece spisovatel,“ odpověděla bez emocí.

„Já... chodím sem, abych sbíral podněty, postavy, příběhy. Pozoruji lidi kolem sebe, abych se inspiroval. Vy... chtěl jsem se inspirovat i vámi. Mohu z vás udělat postavu v mé knize, mohu vás udělat nesmrtelnou... Prosím vás, ne...“

„Nepotřebuji být vaší múzou. Je mi jedno, jestli o mně něco napíšete, nebo ne. Jsem tu pracovně.“

„Pracovně? Ale vy...“

„Na shledanou, pane spisovateli,“ řekla zase naprosto nezaujatým tónem hlasu a otevřela dveře v místě, kde by přísahal, že doposud byla solidní zeď polepená tapetou. Než stihl říci cokoliv dalšího, prošla jimi a zabouchla je za sebou. Chvilí nehnutě zíral na zeď. Pak se vzpamatoval a osahal ji. Žádná stopa po dveřích.

Pomyslel si, že je asi blázen a celé se mu to muselo jen zdát. Oddechl si a usadil se zase před svou obrazovku. Ruce položil na klávesnici a přemýšlel o tom, jak by svou bláznivou představu mohl dát na papír. Zadíval se naučeně po lidech v

místnosti před ním. A jeho pohled se zastavil na vypočítavém výrazu děvčete v oranžových šatech, které tancovalo s mladíkem v zeleném fráčku.

Při průchodu dveřmi se iluze šarlatových šatů samozřejmě rozplynula. Na chodbě byla zase ve svém typickém pracovním oblečení. Triko, džíny, tenisky a přes to navlečený bílý laboratorní plášť. Ne že by byl nějak zvlášť v tomto typu laboratoře potřebný, ale zvyk byl zvyk. Otočila se k prosklené stěně za sebou a ještě jednou pohlédla na muže, který se o ni opíral zády. Potom řekla: „Počítači? Otevři složku místnosti S513G72.“

„Místnost S513G72. Testovaný subjekt: člověk, muž, 32 let. Prostředí: vyšší vrstvy, časově nejednotvárné. Nedostatky a závěrečné hodnocení subjektu zatím nebyly doplněny. Přejete si je zapsat?“

„Ano,“ žena odvrátila pohled od místnosti a vydala se k odchodu. „Zapiš nedostatek – jako u většiny zkoumaných jedinců – podvědomá snadno vyvolatelná touha zabíjet. A možná i nedostatek fantazie a stereotypnost,“ odmlčela se.

„A závěrečné hodnocení?“

„Subjekt nevhodný pro převedení do vyšší fáze experimentu.“ Zase. Zajímalo ji, jestli někdy někdo z nich najde, co hledají.

„Mám se subjektem tedy naložit jako obvykle?“

„Jak jinak?“ poznamenala.

„Ještě něco?“

„To bude prozatím všechno, teď mám pauzu.“

Zvuk stroje se s cvaknutím vypnul a neznalý pozorovatel by si ani nevšiml toho, že žena při tom mírně oddechla. Počítač sám za to ale zřejmě nemohl.

„Ne vždy je všechno takové, jak se na první pohled může zdát,“ pomyslela si a vyrazila dál chodbou obklopenou skleněnými okny.

(Eliška)

Sny

Je to zvláštní. Včera večer před spaním jsem přemýšlela o snech. Jak v nich plyne čas? Proč se mi musí zdát noční můry? Proč si ráno po probuzení skoro nic nepamatuju? Hlavou mi proplula spousta myšlenek.

Na něco jsem už dříve přišla. Zjistila jsem, odkud se sny berou. Nikdy se mi nezdá o něčem, o čem jsem již dříve neslyšela, o čem nic nevím a tím pádem nad tím nepřemýšlela. To, o čem se mi zdá, mám uloženo v paměti. Někdy se jedná o důležitou událost či myšlenku, již se v danou dobu zaobírám. Může to být snění o divadelním představení, které mě čeká následující den, jindy se objeví nepodstatné ústřížky příběhů, na které jsem si již delší dobu nevzpomněla.

Co se týče nočních můr, nebudu lhát – nemám tušení, proč vznikají. Je to asi kvůli tomu, že máme v hlavě i ošklivé myšlenky a vzpomínky a ty se odtamtud musí nějak dostat. Nástrojem k tomu jsou děsivé výplody naší fantazie. Myšlenky díky nim odplují a my už se s nimi pak nemusíme zaobírat.

Problém nastane tehdy, když se ten samý sen neustále vrací. Nevím, jak se toho zbavit, nicméně mám s tím vlastní zkušenost. Když jsem byla malá, opakovaly se mi ve spaní příběhy se zlým vlkem z pohádky O Červené karkulce. Nezdál se mi však pořád dokola ten samý sen, prostředí i děj se různě měnily. Hlavní úloha vlka ovšem byla vždy stejná. Měl mě sníst...

Uvědomila jsem si, že jakmile se ocitnu ve snu, často se domnívám, že ten sen není snem, ale realitou. Když se tam dějí naprosto nepochopitelné věci, nic mě nerozhodí. Dál se nechám unášet ve svých představách.

Jak se snem naložit? Chtěla bych si zapamatovat, co se v něm stalo, koho jsem tam potkala a s kým jsem mluvila. To by bylo skvělé.

Po chvíli převalování na palandě usnu.

Jsem vzhůru, je ráno. Nic si nepamatuju, ale vím, že se mi nějaký sen zdál.

(Magda)

Serenáda dvě hodiny po půlnoci

Přiznám se, že jsem velkým milovníkem hudby. To tedy nejspíš není žádné překvapení, považujeme proto toto doznání spíše za ukotvování faktů. Muzika je jako nadpřirozená síla, která dává světu nový rozměr a sytější barvy. Ne všichni ovšem tento pohled sdílí, občas se dokonce setkávám s vysloveným odporem. Já vím,

zdá se to těžko uvěřitelné, možná až absurdní, ale i takové věci se dějí. Dovolte, abych vám pověděl víc.

Celý můj život provází zpěv, zpívám si dopoledne, zpívám si odpoledne, zpívám si navečer, ale ze všeho nejraději si zpívám ráno, což mnoho lidí vítá. Avšak včera se mi v hlavě zrodil nápad, na první pohled pošetilý, kterého se však nešlo zbavit. Proč si nezaspívat v noci? Přece jen je to část dne jako každá jiná... a hudba se také nemění, co je hezké ve dne, je hezké po setmění. Uznávám, někteří by mohli namítat, že se to nesluší, že je to nevychované, že to bude lidem vadit a že chtějí spát. To vše jde ovšem logicky vyvrátit. Pokud lidé spí, neuslyší mne. Pokud mne uslyší, tak prokazatelně nespí, a pokud nespí, tak je to nejspíš proto, že spát nechtějí. No zkrátka kdo spí, nebude rušen, a kdo nespí, toho není od čeho rušit.

Navzdory své přesvědčivé argumentaci, pociťoval jsem jisté pochyby. Ano, z objektivního hlediska není na zpěvu v pozdních hodinách nic špatného, přesto však ve mně zněl hlas, který spíše naříkal a strachoval se, než aby pěl. Stále ve mně přetrvával pocit, jako bych se chystal udělat něco špatného, něco, co by se dít nemělo. Tento pocit se mi však podařilo překonat, uvědomil jsem si, že to pouze omezený pohled společnosti mne takto poutá. Já jsem ale svobodný a na mé ideji není nic špatného. Zbaviv se chmurných myšlenek a vyzbrojen svou věcnou argumentací, opatrně jsem spustil.

Čistý tón, krásné C a mnou projela vlna vzruchu - udělal jsem to. Bylo nedlouho po půlnoci a já byl pln vzrušení z hudby a překračování pravidel. Další tón už byl daleko jistější

a přirozenější, strach byl pryč. Opatrně jsem zesílil a ze samostatných tónů se stávaly jednoduché etudy. Cítil jsem, jak tma ožila a noc se dala do pohybu, jak mé hřejivé tóny dopadaly do chladné temnoty, která se rozhýbala jako voda v kašně na náměstí, do níž lidé hází mince pro štěstí. Když v tom jsem něco zaslechl. Druhý hlas, o trochu nižší než můj, se ke mně přidal, od té chvíle to byl duet.

Nejprve jsem nezaznamenal jediný náznak toho, že by snad náš zpěv komukoliv vadil. Ulice dál klidně spala, až na jedno okno, ve kterém se rozsvítilo. Roztáhly se žaluzie a vykoukl naštvaný, unavený obličej. "To snad není možný, vždyť jsou dvě ráno, co to je?" Věta, která jako kámen rozbila náš jemný dvojhlas. Nechápal jsem to, znělo to krásně, nikoho jsme nerušili, jen jeho. Vždyť kdyby chtěl spát, už dávno není vzhůru. Zaskočení jedovatým tónem toho hlasu, utišili jsme se i s mým druhem. O chvíli později jsme však opatrně začali znovu, přece si to nenecháme kazit takovým primitivem.

A přesně tohle bude zítra ten blbej pták všude vyprávět.

(Matěj)

Zrazená kočička

Celý život jsem byla zvyklá se v noci tajně sházet se skupinou dalších koček. Jednou, když jsem večer chtěla odejít, dveře byly zavřené a páníčci nikde. Snažila jsem se tedy vyskočit oknem, ale to bylo také zavřené. Zachvátila mě panika. „Co si budou ostatní

myslet? Budou se o mě bát? Půjdou mě hledat?“ honilo se mi hlavou. Sedla jsem si na okno a seděla tam celou noc.

K ránu moji páníčci konečně přijeli. Když jsem je šla přivítat, drželi v ruce jakýsi košík. Jakmile ho položili na zem, chtěla jsem se jít podívat, co v něm je, ale oni mě okamžitě odehnali.

Bylo to zvláštní! Nikdy předtím se nechovali takto podivně. Ale když se podívám zpátky na poslední půlrok, musím uznat, že jsem s ní zažívala jakési výkyvy nálad. Ke konci i byla častěji doma a hlavně odpočívala.... což je zvláštní! Vždy byla velice energická a aktivní. No není to celé zamotané?

Po pár dnech, když jsem seděla na skříni, konečně jsem uviděla, co se stalo. Byla jsem v šoku!

Když moji páníčci odešli, chtěla jsem se jít podívat na tu novou věc. Tedy vlastně to byl malý člověk! A když jsem došla k jeho posteli, nebyl tam!

Podivila jsem se. Ale rozhodla jsem se to ignorovat a šla jsem ven, abych si trošku vyčistila hlavu a utřídila myšlenky.

Domů jsem se vrátila až večer, ale moji páníčci tam stále nebyli. Začala jsem se bát. Co když mě opustí? Nemohla jsem tu myšlenku vyhnat z hlavy. Rozhodla jsem se jít za mými kamarády, divokými kočkami.

Když jsem se druhého dne šla podívat zpět domů, stále tam nikdo nebyl. A tak jsem rozhodla řádně je vytrestat – a utekla jsem.

Po pár dnech toulání jsem se vrátila domů, celá unavená. Páníčci už byli doma, ale nikdo si mě ani nevšiml... Všechnu pozornost věnovali tomu malému človíčku, který na sebe upozorňoval velmi otravnými zvuky, kvůli kterým jsem já nemohla pořádně spát.

Snad to jednoho dne bude zase jako dřív...

(Adéla)

Pepa

Jsem Pepa, chodím do základní školy v malé vesničce u Kladna. Kvůli lockdownu mám online výuku, a tak se dost času nudím. Nedávno mě napadlo, že bych si mohl pořídit psa, a když jsem pořád doma, bylo by to ideální pro výchovu štěněte. Nikomu jsem nic neříkal, ale tajně jsem hledal na internetu vhodná štěňata.

Našel jsem to! Yorkšírský teriér starý dvě měsíce v útulku kousek od domova. Byl zcela zadarmo, a tak jsem pro něj hned vyrazil. Šel jsem pěšky a vzal jsem si s sebou přepravku na králíky, kterou jsem našel v kůlně. Po dvou hodinách cesty jsem dorazil a poprvé ho spatřil, byl boží! Všechno jsem vyřídil a už byl jedním mým.

A teď jenom vymyslet, kam s ním, aby si ho nikdo nevšiml. Místo jsem našel, dal jsem mu vodu a jídlo a utíkal za mámou. Řekl jsem jí, jestli si bychom nemohli mít psa a že bych se o něj postaral. Odpověď nečekaně zněla Ano. A ještě dodala, že ji to také napadlo a že už nám zamluvila štěně zlatého retrívra. Mělo to být překvapení, ale nějak to nevyšlo. Prý pro něj zítra pojedou.

Začal jsem mít strach. Šel jsem se o pejska postarat a dal jsem mu jméno Max. Náš budoucí pes se má jmenovat Rex, tak se mi to hodí.

Další den se nastěhoval Rex a já musel s pravdou ven. To se mi povedlo tak, že jsem oba psy seznámil, oba najednou příběhli k mámě a té se Max zalíbil. Všechno jsem jí vysvětlil a dostal jsem samozřejmě zákaz na mobil, ale to se vyplatilo, protože jsme si mohli Maxe nechat.

Tak začala naše – a hlavně moje – kariéra chovatele psů a láska ke zvěři a přírodě.

(Honza)

DG Race: Liběchov

Sedím ve svém pokoji u počítače, mám hodinu na hraní her. Spouštím Roblox, budu hrát Přírodní katastrofy. Ven půjdu o víkendu, ve všední dny moc nechodím. Všimnu si, že mi přišel e-mail. Asi další úkol, odložím si ho. Pak ale přece jen rozklinu kartu e-mailu a vidím tam: DG Race spouští nové linky! Až rodiče přijdou z práce, navrhnu jim, že bychom tam mohli zajet. Úkoly mám až na středu.

Přijeli jsme na místo, jmenuje se to Liběchov. Jak vidíte, rodiče jsem přesvědčil. Checkpoint jsme našli rychle, ale směrovač má být někde dál. Když jsme dorazili ke směrovači, byly po okolí kartičky s barvami a čísly. Trvalo nám deset minut, než jsme je všechny (aspoň myslím, že všechny) vyfotili. Lámali jsme si hlavu, ale šifru se nám vyluštit nepodařilo. Tak jsme šli dál, k řece, a odpočinuli si u stolu s lavičkou.

Po deseti dalších minutách jsem šifru opravdu vzdal, protože mě rodiče upozornili, že dvě modré tečky vedle sebe, jako byly na kartičkách, v šifře nejsou. Radost jsem neměl, šifru jsme tedy nevyluštili, ale byla to zase krásná procházka. Snad budu mít větší štěstí někdy příště.

(Radek)

Báseň

*I když spoustu času mám,
často se teď cítím sám.
samotu kompenzuji sportem
(a někdy se člověk přejídá dortem).*

*Ale i přesto spousta nápadů v hlavě vzniká
Nakonec přece zmizí a ztratí se do ticha.
Nemám je totiž s kým sdílet,
zachráněn je jen každý snílek.*

*Tím šťastlivcem,
který nápady mění ve sladké sny,
já nejsem.
Mé nápady se noří do tmy
a vzniká jen
zlej sen.*

*Proto rád využiji příležitosti
a podělím se s tebou o tento příběh,*

*který je jen pro tebe,
školo,
ať už tě u srdce samota nezebe.*

(Jirka)

Kočíčí úvaha

Kočka je roztomilé domácí zvíře. Když se narodí kotě, je ještě roztomilejší. Má hebkou srst, a když se jí dotknete, je to jako vložit ruku do hebkého drobného písku. Ale co když ne? Co když je to nějaký vetřelec z jiné planety, která dosud lidmi nebyla objevena? Nebo jsou kočky nějaká stvoření, přizpůsobené velikánskému horku, kopou si hluboké jámy a obývají střed Země? Třeba jsou to tajní špioni a odposlouchávají nás. Nebo to jsou roboti?

Ze všech těchto úvah mi připadá nejpravděpodobnější, že by to mohly být roboti. Roboti, kteří mají místo očí kamery a vidí, co děláme v noci. Všichni přece vědí, že kočky vidí v noci“ Aby tito roboti nebyli tak nápadní, přidělali jim na celé tělo hebkou srst. V uších možná mají odposlouchávací zařízení, aby všechno slyšeli.

Kočko-roboti mohou být přizpůsobeni horku a žít ve středu Země. V každé zemi by měli tajný obrovský tunel a chodili by dovnitř. Tam by si sundali svůj kožich (srst) a chodily by po dvou nohách.

Vždy mají v sobě buď kameru, nebo odposlouchávací zařízení. Ale proč vlastně? Protože se chystají v roce 2999 na Silvestra zabít všechny lidi. Nebo je použít jako otroky?

Kdo ví... Třeba jsou kočky jen malá roztomilá domácí zvířátka. Ale vy, kdo budete žít v roce 2999, dejte si na kočky

pozor! A mějte na paměti, že kočky nemusí být vždy hodné. Mají ostré drápy, a když je budete trápit, mohou vás škrábnout!

Pokud máte doma kočku jako domácího mazlíčka, měli byste ji co nejrychleji zkontrolovat. Nemá náhodou pod hebkým kožíškem odposlouchávací zařízení?

(Kája)

Kouzlo louky

Jen si to představ, je léto a ty jsi na louce, kterou zdobí ta nejzelenější tráva porostlá kvítky takovými, že se bojíš jen šlápnout, abys jeden jediný nezničil. Kolem tebe vane vítr, který ti pobyt na rozechřátém slunci jen spěje? Teplo je, a jaké krásné, můžeš nosit své oblíbené šaty. Slunce je jako plamen na modrém nebi, je tak překrásné, že pohled na něj nebolí tak jako předtím. Trůní na překrásném modrém nebi, ta modř připomíná spíše klidný oceán než oblohu. Modř ale není, jediné, co dodává nebi tu půvabnost, jsou tu i mraky, jsou jako bílé chomáčky vlny plovoucí po obloze. Ty máš nutkání vzlétnout a uvidět je zblízka.

Vizuální stránka louky tě přímo okouzila, ale zvuky ptáček jsou tak čisté, máš pocit, že slyšíš andělské hlásky. Tvá duše je tak klidná, když jen uslyší jediné pípnutí tenkého hlásku. Ptactvo je jedním z krás přírody, které zde pozoruješ.

Na luční orosené trávě shledáváš motýlky, jejich barvy křídel jsou tak syté a pestré, že se tvé oči cítí jako v ráji. Motýlci jsou jedni z nejkrásnějších a nejpůvabnějších stvoření, protože jejich křídla jsou zdobená drahokamy. Je ti jich líto, oni sami nevidí tu

krásu, kterou s sebou nosí každý den, ale hlavní v této chvíli je, že dělají radost tobě samotnému.

Nektar z květin zde sají také včelky, když se ti pošťestí, spatříš aspoň na pár chvil jejich huňatá tělíčka. Včelky jsou pilné a rychlé, svoji krásu si po odletu z květin nechají pro sebe, ty si ale odnášíš vzpomínku na pohled na ně. Jsou tak krásné, ani nevíš proč.

Na svém výletu po hmyzím královstvím chodíš bos, tak příjemný je dotyk chodidla se zemí, máš pocit, že nechodíš po trávě, ale po tom nejměkčím koberci.

Běžíš si zcela bosky po louce a tu uslyšíš tenoučký šumot. Pokračuješ dál a patráš, co si to jen zaslechl. Tvoje odpověď je přímo před. Uvidíš malý potůček, v něm se třpytí voda a pomalu pospíchá dolů. Jdi blíž a nestyď se! Uděláš krok a už je zkoumáš, co se ve vodě nachází. Tvůj zrak okamžitě zaujme cosi zeleného mezi kameny.

Pořádně se podíváš a uvidíš žabu, bylo to celkem těžké, protože ve vodě je skoro zcela ponořena, ale tobě se to povedlo. Žába je sytě zelená s hnědými skvrnami. Na hlavičce má dva černé uhlíky, které směřují pohledem na tebe. Zaměří svůj pohled na tebe a skočí vpřed. Na malý moment spatříš její žluté břicho. Důvod, proč skáče tvým směrem, je prostý, uviděla spoustu mušek na jednom místě. Natahuje svůj dlouhý jazyk a rovnou nabírá jednu mouchu, dříve než to stíháš vstřebat, míří po další. Žába už není k zastavení, je mnohem rychlejší než nebohý hmyz, a proto si teď na něm pochutnává.

Při pohledu na ni dostaneš také hlad, a proto se rozhodneš, že si půjdeš dát vlastní občerstvení. Po nějaké chvíli doběhneš na

svoji deku. Na ní je batoh, ve kterém máš svačinu, pití, mobil, peněženku a ostatní věci, které se hodí nosit. I když máš hlad, přesto první tvoje ruka šmátrá po mobilu. Vytáhneš ho z batohu a očistíš od drobků a zapínáš ho. Podíváš se na displej a zděsíš se. Kolik hodin! Okamžitě posbíráš všechny své věci a balíš je do batohu. Normálně bys tak nespěchal, ale za chvíli ti jede autobus. Všechno už máš naštěstí sbaleno.

Najednou v tobě začíná převažovat smutek, protože opustit ve spěchu tak okouzující místo je hřích. Vždyť ti ale pospícháš! Uklidníš se a jen vzpomeneš na čas, který jsi zde prožil. Poslední nádech a běžíš. Naštěstí jsi autobus stihl, a dokonce ses mohl i posadit. Cestou domů si všechny ty chvíle strávené na louce opakuješ v hlavě. Všechno to prožíváš pořád. Už zase cítíš měkkou travu, teplé sluníčko, zpěv ptáků a pohled na obědvající žábu.

Už si unavený a spokojeně usínáš, těšíš se, že všechno, co jsi zažil, povíš někomu dalšímu.

(Markéta)

Zavírka

Tak co, školo, jak se ti to líbilo?

Moc! Tolik příběhů, kreseb a malůvek, pocitů všech různých odstínů... Celou dobu jsem se bála, že se jim po mě nebude stýskat, že se jim do vyprávění a vytváření nebude ve volném čase chtít, že si na mě kvůli seriálům, mobilům, testům a nahánění bodů v soutěžích neudělají čas. Ale udělali! Ne všichni, ale o to více si vážím každého jednotlivého hlásku, který se se mnou podělil o své nápady.

Opravdu ses bála? Mladým musíš důvěřovat, školo! Ti tě nezklamou!

Cha, to já moc dobře vím! Stojím tu přeci už nějaký ten pátek. V tomto školním roce jsem ale byla tak dlouho sama, až jsem i já, stará škola, sem tam zapochybovala. Ale nezapomněli na mě. A z toho mám obrovskou radost!

o my taky! A rádi bychom jim za to moc a moc poděkovali.

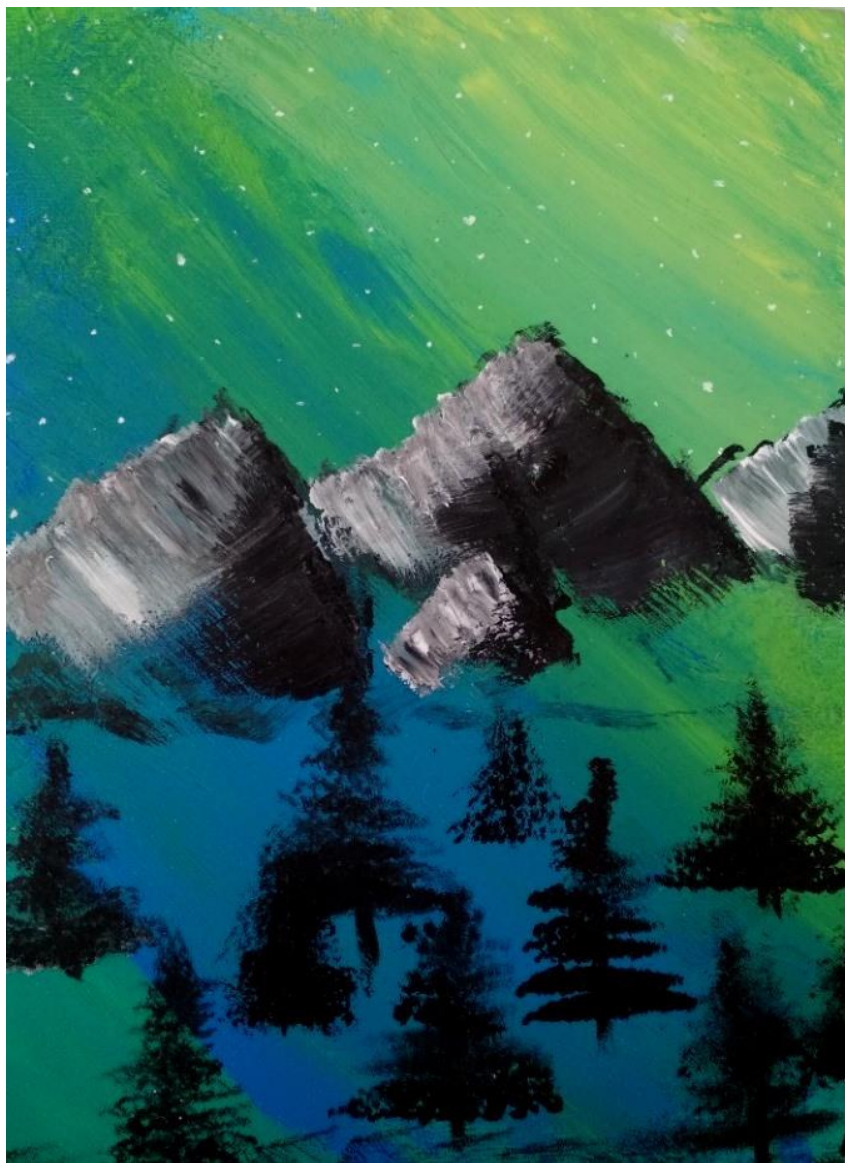
Děkujeme, přejeme vám krásné prázdniny a doufáme, že ze vzniku sborníčku a krásných příspěvků máte stejnou radost jako my!

Obsah

Ahoj, školo!	3
Mlha, asi.....	5
Všechno to byl jen sen	6
Návrat do školy	9
Zašifrovaná povídka	10
Hlasový deník z roku 2050	19
To do list 2021	20
Nechci zapomenout	20
Bílý záblesk.....	21
O co u mě škola přišla?	22
Experiment.....	24
Sny.....	32
Serenáda dvě hodiny po půlnoci	33
Zrazená kočička.....	35
Pepa	37
DG Race: Liběchov	38
Báseň.....	39
Kočíčí úvaha	40
Kouzlo louky.....	41
Zavírka.....	44

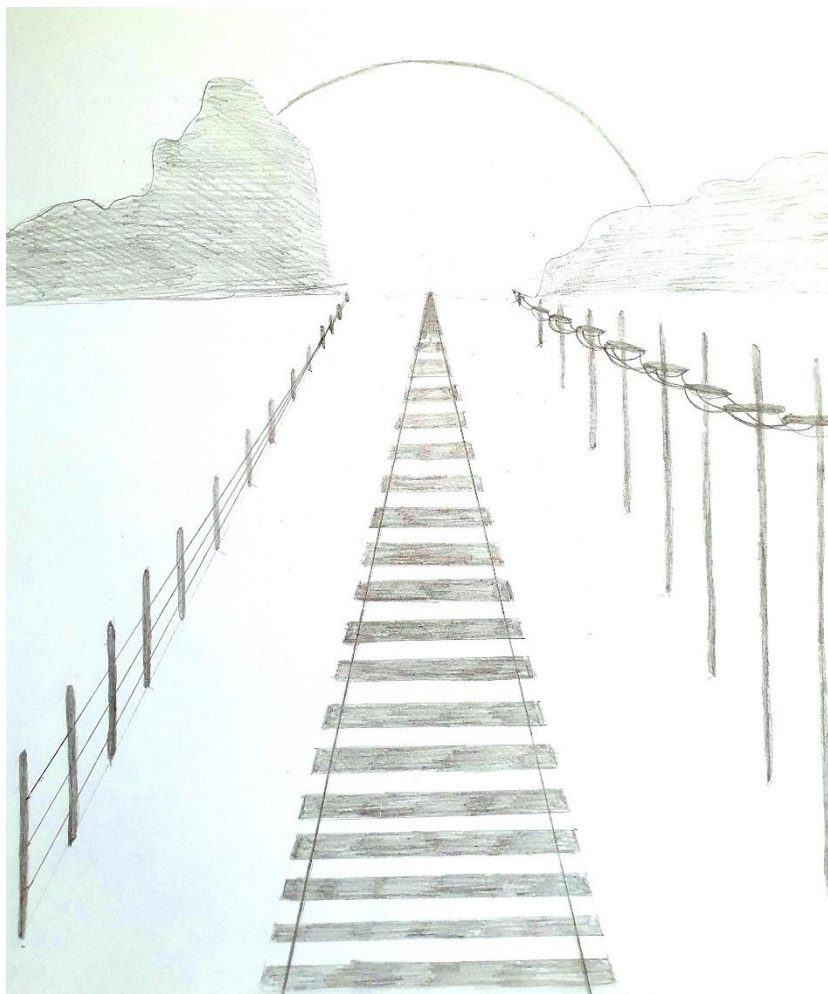
(Terka)

(Justýna)

(Justýna)

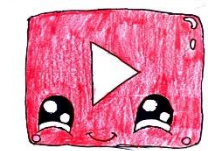
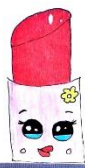
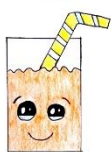
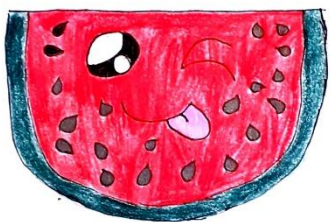
(Šárka)

(Magda)

(Magda)

(Lenka)

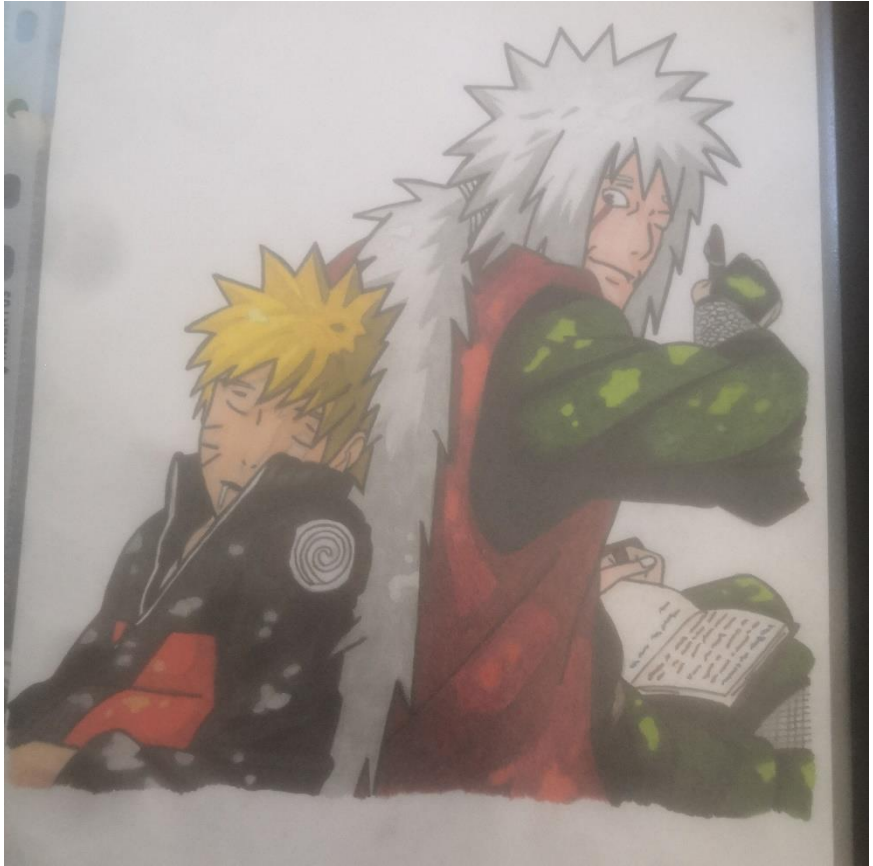
(Terka)

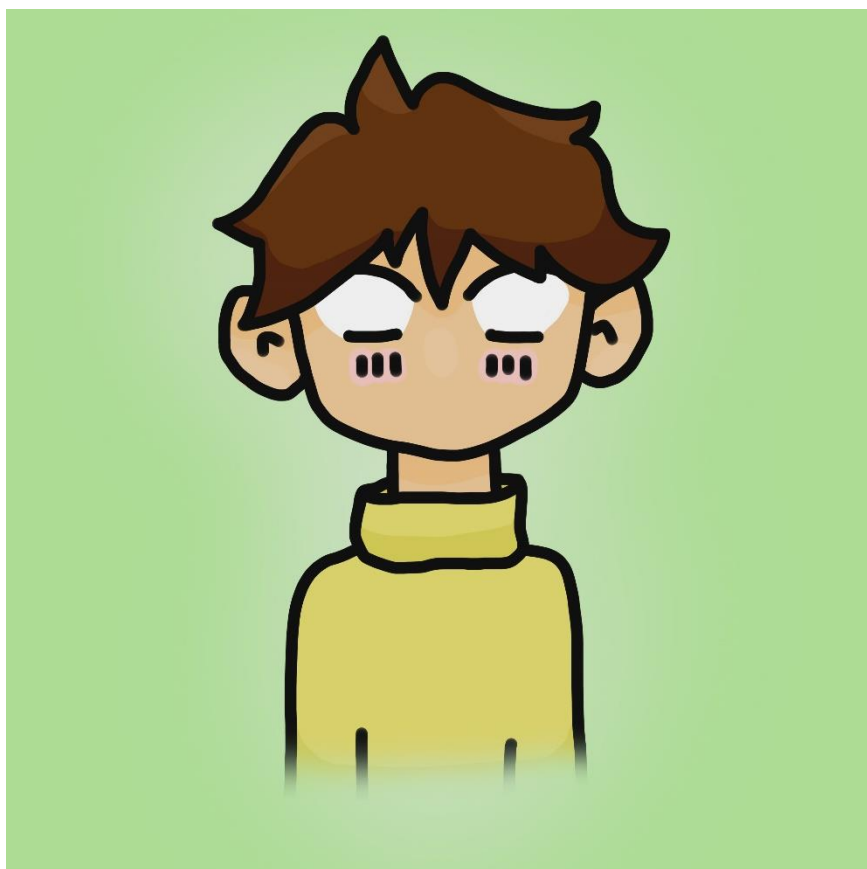
(Veronika)

(Adéla)

(Ondra)

(Karel)

(Péta)